

Джейсон зачекав, поки батьків автомобіль зникне за рогом, а тоді різко повернувся до сестри й сказав:

— Я йду. Прикрий мене.

— І не подумаю! — запротестувала Джулія. — Це ж дурість!

Хлопець нервово озирнувся:

— Я швидко повернуся. Щонайбільше за чверть години!

— Джейсоне... — зітхнула дівчинка, — ти не зможеш повернутися за чверть години. Маяк розташований за містом. Це далеко. А ти йдеш пішки.

— Але тільки туди. Коли дійду до маяка, заберу свій велосипед і повернуся на ньому, — уточнив він. — Мені *треба* його забрати. І негайно.

— Можеш забрати його після уроків!

Хлопчик труснув головою, і з його волосся вилетіли дві крихітні білі пір'їнки, які якимось дивом пережили багаторазове та ретельне миття голови. Іншими наслідками пригод останніх днів були чорні плями від смоли та мереживо подряпин на животі.

Джулія ще раз спробувала переконати брата. Вона показала на відчинену браму кілмор-ковської школи та на сходишки, які, немов вервечка зубів, вели до середини. А тоді кивнула на латунний дзвінок, який через кілька хвилин повинен був оголосити початок уроків.

— А що я скажу міс Стеллі?

— Вигадай щось! — кинув Джейсон. — І не кажи мені, ніби після всього того, що трапилося цими днями, ти боїшся вчительки! Я хочу тільки...

— Чого це ти хочеш? — напосіла на нього дівчина, намагаючись приперти до стіни.

Вона завжди знала, коли в голові брата виникали дивні думки. Вона б і за мило відчула, що близнюка тягне на маяк Леонарда Мінаксо зовсім не бажання забрати велосипед. Зрештою, Джейсон ненавидів той велосипед — хлопцеві його позичили Боуени і той, вочевидь, був жіночий, бо рожевий і з кермом у формі метелика, а отже, вочевидь.

Але хоч як вона намагалася збагнути, що саме в нього на думці, це було їй невтямки.

Хлопець благально дивився на сестру:

— Джуліє... ти мусиш допомогти мені.

— Поясни, чому саме! І чому ти не можеш зробити цього після школи.

Брат зітхнув. Тоді, загинаючи палець за пальцем, пояснив:

— По-перше, по нас приїде тато, по-друге, він поведе нас прямо додому, по-третє, вони з мамою розпитуватимуть нас, а по-четверте, вони за нами наглядатимуть. Ну і як тоді нам поїхати і зробити все, що потрібно?

Дівчинка закусила губу. Їхнє нещодавнє посвячення в Лицарі Кілмор-Кова передбачало також певні обов'язки.

— Коли мама з татом удома, це може виявитися проблематичним.

— Ти ще забула про того агента з переїзду, що приїхав із Лондона.

— Кілька днів нам доведеться триматися подалі від Дверей Часу.

Джейсон рвучко підняв палець.

— Е-е, ні! У жодному разі! Цього ми не можемо собі дозволити. Не тепер, коли знаємо про Первинний Ключ!

— Але шойно ми підійдемо до тих дверей, мама помітить!

— Маємо ризикнути. І діяти треба вже зараз, Джуліє.

— То що ж робити?

— Іти до Леонарда Мінаксо, — хлопець витяг із кишені штанів стару обгорілу фотографію й тицьнув пальцем в обличчя сторожа маяка: — І спитати, чи не він насправді є Уліссом Муром.

Дівчинка кинула стурбований погляд на школу та латунний дзвінок.

— І ти справді думаєш, що доглядач маяка скаже тобі це? Що він зізнається: «Так, я Улісс Мур»?

Джейсон згадав, як напередодні Леонард за стерном «Метіди» борознив море часу, ведучи корабель крізь бурю, наче справжній капітан.

— Капітан ніколи не бреше своєму екіпажеві, — відповів хлопець. — Можливо, він не каже всієї правди, але ніколи не бреше.

Близнята востаннє презирнулися і, врешті-решт, Джулія здалася.

— То за чверть години, гаразд?

Брат кивнув, різко повернувся й побіг дорогою, що вела до моря.

Зачекавши, поки він зникне з очей, дівчинка приготувалася до зустрічі з міс Стеллою. Вона саме